kurā valsts varētu izmantot savas tiesības pret aizdomās turamo, kā rezultātā pat nevar tikt garantētas valsts tiesības uz nodarītā kaitējuma atlīdzību, ko vērst pret apsūdzētā mantu un mantiskajām tiesībām saskaņā ar Kriminālprocesa kodeksa 50. pantu, tādējādi šīm tiesībām kļūstot *de facto* neizmantojamām?

3) Vai jēdziens "ta[s] pa[ts] uzņēmum[s]", kas minēts Padomes Regulas (EK) Nr. 994/98 ([5]) (1998. gada 7. maijs) 2. pantā kopsakarā ar Komisijas Regulas (EK) Nr. 69/2001 ([6]) (2001. gada 12. janvāris) 2. panta 2. punktu ir jāinterpretē tikai formāli, tādējādi, ka ir nepieciešams un ir pietiekami konstatēt, vai attiecīgajām sabiedrībām ir autonoma juridiskā personība uz valsts tiesiskā regulējuma pamata, tā ka katrai no šīm sabiedrībām var piešķirt valsts atbalstu līdz 100 000 EUR apmēram, vai tomēr izšķirošais kritērijs ir tādu minēto sabiedrību, kuras pieder vienām un tām pašām personām un kas ir savstarpēji saistītas, faktiskā darbības un pārvaldības kārtība, kā viena galvenā uzņēmuma pārvaldītu filiāļu sistēma, pat ja tām katrai ir sava juridiskā personība uz valsts tiesību pamata, tādējādi, ka jāuzskata, ka tās veido "to pašu uzņēmumu" un kā viens veselums var tikai vienreiz saņemt valsts atbalstu līdz 100 000 EUR?

4) Vai 1995. gada 26. jūlija Konvencijas par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību ([7]) nolūkos termins [atlīdzināms] "*kaitējums*" norāda tikai uz to nepamatoti iegūto līdzekļu daļu, kas tieši saistīta ar krāpniecisko rīcību, vai norāda arī uz izdevumiem, kas faktiski radušies un ir pamatoti ar dokumentiem un iemaksas izmantojumu, ja no pierādījumiem izriet, ka to izmaksa bijusi nepieciešama, lai maskētu krāpniecisku rīcību, aizkavētu krāpnieciskās rīcības atklāšanu un iegūtu visu piešķirtā valsts atbalsta summu?

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/29/ES (2012. gada 25. oktobris), ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus un aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2001/220/TI (OV 2012, L 315, 57. lpp.).
([2]) Padomes Regula (EK) Nr. 1260/1999 (1999. gada 21. jūnijs), ar ko paredz vispārīgus noteikumus par struktūrfondiem (OV 1999, L 161, 1. lpp.).
([3]) Komisijas Regula (EK) Nr. 1681/94 (1994. gada 11. jūlijs) par pārkāpumiem struktūrpolitikas finansēšanā un nepareizi izmaksātu līdzekļu atgūšanu un par informācijas sistēmas izveidi šajā jomā (OV 1994, L 178, 43. lpp.).
([4]) *Najvyšší súd Slovenskej republiky* (Slovākijas Republikas Augstākā tiesa) Krimināllietu palātas 2017. gada 29. novembra viedoklis.
([5]) Padomes Regula (EK) Nr. 994/98 (1998. gada 7. maijs) par to, kā piemērot Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 92. un 93. pantu attiecībā uz dažu kategoriju valsts horizontālo atbalstu (OV 1998, L 142, 1. lpp.).
([6]) Komisijas Regula (EK) Nr. 69/2001 (2001. gada 12. janvāris) par EK Līguma 87. un 88. panta piemērošanu *de minimis* atbalstam (OV 2001, L 10, 30. lpp.).
([7]) Konvencija, kas izstrādāta uz Līguma par Eiropas Savienību K.3 panta pamata saistībā ar Eiropas Kopienas finanšu interešu aizsardzību (OV 1995, L 316, 49. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 13. augustā iesniedza Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Francija) – BNP Paribas Personal Finance SA/VE

(Lieta C-609/19)

(2019/C 348/13)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Pamatlietas puses

Prasītāja: BNP Paribas Personal Finance SA

Atbildētājs: VE

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Direktīvas 93/13 ([1]) 4. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka aizdevuma, kas ir izteikts ārvalsts valūtā un atmaksājams valsts valūtā, galveno priekšmetu veido noteikumi, bez iespējas tos aplūkot atsevišķi, kuros ir paredzēti fiksēti maksājumi, kas prioritāri tiek novirzīti procentu segšanai, un kuros ir paredzēts līguma termiņa pagarinājums un maksājumu palielinājums, lai samaksātu atlikušo summu, kura var būtiski palielināties paritātes izmaiņu rezultātā?

2) Vai Direktīvas 93/13 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka noteikumi, kuros ir paredzēti fiksēti maksājumi, kas prioritāri tiek novirzīti procentu segšanai, un kuros ir paredzēts līguma termiņa pagarinājums un maksājumu palielinājums, lai samaksātu atlikušo summu, kura var būtiski palielināties paritātes izmaiņu rezultātā, rada ievērojamu nelīdzsvarotību līguma pušu tiesībās un pienākumos, it īpaši tādā ziņā, ka ar tiem patērētājs tiek pakļauts nesamērīgam valūtas maiņas riskam?

3) Vai Direktīvas 93/13 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir noteikts, ka tas, vai aizdevuma līguma, kas ir izteikts ārvalsts valūtā un atmaksājams valsts valūtā, noteikumi ir vienkārši, skaidri saprotami, būtu jānovērtē, atsaucoties līguma slēgšanas brīdī uz paredzamu ekonomisko situāciju, izskatāmajā lietā – uz sekām pēc 2007.–2009. gada ekonomiskajām problēmām attiecībā uz valūtas maiņas kursu svārstībām, ņemot vērā profesionāla aizdevēja kompetenci un zināšanas un tā labticību?

4) Vai Direktīvas 93/13 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir noteikts, ka tas, vai aizdevuma līguma, kas ir izteikts ārvalsts valūtā un ir atmaksājams valsts valūtā, noteikumi ir vienkārši, skaidri saprotami, būtu jānovērtē, [pārliecinoties, ka] aizdevējs ar profesionālo kompetenci un zināšanām ir sniedzis patērētājam informāciju, it īpaši skaitļos izteiktu informāciju, kas ir tikai objektīva un abstrakta, neņemot vērā ekonomisko kontekstu, kas varētu ietekmēt valūtas maiņas kursu svārstības?

([1]) Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV 1993, L 95, 29. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 21. augustā Alfamicro – Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. iesniedza par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2019. gada 28. jūnija spriedumu lietā T-64/18 Alfamicro/Komisija

(Lieta C-623/19 P)

(2019/C 348/14)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Alfamicro – Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. (pārstāvji: *G. Gentil Anastácio* un *D. Pirra Xarepe*, advokāti, un *M. Stock da Cunha*, advokāte-praktikante)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Prasījumi

— Atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-64/18 ([1]).

— Atcelt Komisijas 2017. gada 13. decembra Lēmumu C(2017) 8839 *final*.

— Piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka līgumiskas prasījuma tiesības rašanās pamats ir pats līgums. Līdz ar to, tā kā Komisijai bija iespējams deklaratīvajā prasībā izklāstīt savus prasījumus, taču tā nav tos izklāstījusi, tā nevar pēc sprieduma izdot izpildu dokumentus par atlikušo prasījuma tiesību summām.

Komisija esot nepareizi izmantojusi savas pilnvaras.

Deklaratīvajā spriedumā (T-831/14) ([2]) Vispārējā tiesa esot spriedusi par Komisijas no dotāciju nolīguma izrietošajām prasījuma tiesībām, nevis – kā tagad Vispārējā tiesa kļūdaini uzskatot – par nepieļaujamajām izmaksām attiecībā uz revīzijas aptverto laikposmu.